

Μονάχα δυὸ φρικτοὶ ληστὰι πιαστῆκαν 'στὴν Ἀθήνα,
'Απὸ ἐκείνους ποὺ κλεψάν τὸν Σοῦτερ... τί μᾶς νοιάζει;
'Ας κλέβεται ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Ἑγγλέζος δεῖνα,
φθάνει μονάχα Ἑλληνα κανεῖς νὰ μὴ πειράζῃ.
Κι' εἶχαν μὲ λίραις Ἀγγλικαῖς γεματο τὸ κεμέρι,
Μὰ τώρα τί νὰ ἐγίναν ἢ λίραις ποῖος τὸ ξέρει;

'Αν ἐρωτᾶτε, κύριοι, πῶς εἶναι κι' ἡ ὑγεία,
Τὸ Ἱατροσυνέδριον τὴν κῆρυς σὰν καλᾶ...
Ναὶ μὲν ὁ τύφος λύσσαζε καὶ ἡ δυσεντερία,
'Αλλὰ καὶ πέρσιν 'πέθαιναν, μᾶς λέει, πρὸ πολλοί.
'Αν δὲν πεθαίνουν ἐκατὸ τοῦλάχιστον τὴν ὥρα,
'Ας μὴ φοβᾶται τίποτε τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα.

'Ο Δήμαρχος εὐρίσκειται σ'ἀδιάνοχη μουρμούρα,
'Βρίζει τὸν Δοῦκα δυὸ φορὰς καὶ τρεῖς τὴ Νομαρχία,
Τὰ βίχουν πάλι καὶ αὐτοὶ 'στοῦ Σούτσου τὴ καμποῦρα,
Κι' ὅμως ἡμεῖς, πεθαίνομε μὲ τόση ἡσυχία.
Γροθιαῖς, κλωτσιαῖς, συμβούλια γι' αὐτὸ τὸ Κεφαλάρι,
Γουρουνῖα 'βρίζονται ἐδῶ, καὶ παρκεῖ γαϊδάρου.

Σταμάτα, τύφε ἄγριε, καὶ ἓνα μὴ πεθάνῃς,
'Ὡ, ὅτου νὰ παστρέψωμε τὰ βρώμικα νερά μας
'Απὸ τὰ βικτηρίδια—ὡς λέγει Δεληγιάννης.—
'Ὡ τύφε σὺ κοιλιακὲ, μὴν ἔμπης 'στὴν κοιλιὰ μας.
'Απάνω 'στὴν κατάληψι μᾶς, ἦλθες καὶ σὺ τώρα;
Καὶ πάλι σὲ παρακαλῶ σταμάτησε τὴ φόρα.

Καὶ ὅμως, φίλοι κύριοι, μὲς 'στὴν ἐπιδημία
'Ο Μπούμπουλης ἐργάζεται καὶ γιὰ θωρακιστά-
Δὲν σκιάζεται τὴ γαστρικὴ καὶ τὴ δυσεντερία,
Κι' εἰς κύματα καὶ τρόπαια ἐλευθερὸς πετᾷ.
Αὐτὸ θὰ 'πῇ πολιτικὸς!... ὁ κόσμος νὰ πεθαίνη
Κι' αὐτὸς 'στὸ ὑπουργεῖο του ν'ἀνεβοκατεβαίνη.

Πῶς ἔχει καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους;
Τρώγει καλὰ; πίνει καλὰ; κοιμᾶται μ' ἡσυχία;
Τί σκέπτεται γιὰ τὸ νερὸ καὶ γιὰ τοὺς ἀποπάτους;
Τί λέγει γιὰ τὴν Ἠπειρὸ καὶ γιὰ τὴν Θεσσαλία;
Τόσο πολλὸ ἐπάχυνε 'στὰ μπάνια ὁ καυμένος,
Ποῦ ἐγίνε ἀγνώριστος... ὦ! τί χαρὰ 'στὸ γένος!

Καὶ τώρα γιὰ τοὺς Ἑλλήνας δὲν εἶναι ἄλλο νέο,
Μονάχα ὅτι ἐγίνε Ῥωμὰ μὲ νέα Τοῦρκα,
Καὶ κατὰ τηλεγράφημα τοῦ 'Ρέουτερ σπουδαῖο
'Ο στρατηγὸς τῆς κατοχῆς πηγαίνει γιὰ τὴ Φοῦρκα.
Μὰ γιὰ τὴ Φοῦρκα, κύριοι, θαρρῶ πῶς εἴμαστε' ὅλοι,
Κι' οἱ ὑπουργοὶ κι' οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ γιατροὶ κι' οἱ ῥόλοι.

Souris

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

'Όσα ἐγράψαν κατὰ τῶν Δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ
αὐτὰ ἀκόμα τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφέντα ἅπερ ἐλογίσθησαν ὡς
τὰ δεινότερα πάντων, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιότερα, ἦσαν μὴ-
δὲν ἀπέναντι τῶν ὑπ' αὐτῶν τούτων πρὸς ἀπολογία δη-

ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου καὶ εἰς τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας
σου. 'Ο ἔρως εἶναι ὤσιανός, εἰς οὗ τὸν πυθμένα ἄγωνιῶ
δυστυχῆς καὶ τεταπεινωμένος. Ὑψώθητι σὺ, παρθένε, ὡς
ἄστρον διαυγὲς καὶ ἐράσμιον ὑπεράνω νεφέλης τεταραγ-
μένης καὶ σκοτεινῆς· τὰ πάθη μου ἂς μὴ θίξωσι τὸ ἄχραν-
τόν σου φῶς, ἔστω καὶ ἂν μύρια θανάτου ἀγωνίαι θα κα-
ταταρανίσωσι τὴν ψυχὴν μου καθ' ἐκάστην καὶ ἀμετακλή-
τως.

Ce jeune homme il paraît qu'il m'aime plus que l'autre,
quoi qu'il ne m'a pincé jamais à la porte du théâtre. Pau-
vre garçon! S'il savait combien je suis sensible à son sen-
timent! Il est grand; il me paraît fort; c'est justement ce
qu'il me faut. Il a l'air d'un poète; s'il faisait des son-
nets? Mon nom figurerait dans les feuilles; quel bonheur!
Mes amies se creveraient d'envie; pourquoi pas? Est-ce
que je ne suis plus belle qu'une autre? Mais à quoi sert la
beauté quand on a des parents si inhumains? Il me faut
absolument un amoureux, je le trouverai. Je languis tous
les jours piteusement; mon petit bijou ne me suffit plus;
mama ne me permet pas même la société d'un petit chien.
Quelle mère, mon dieu, quelle mère! L'autre jour
n'a-t-elle pas défendu à la cameriste de s'enfermer avec

moi dans ma chambre? n'a-t-elle pas ordonné d'ôter la
glace de ma chambre à coucher? Le pauvre poète qui m'aime
s'il savait combien je suis malheureuse, il ferait quelque
tentative pour m'approcher. Mais il ne me paraît pas entre-
preneur. Voilà pourquoi je le déteste. Du reste il n'est
pas possible qu'il soit mon mari, le pauvre diable! Jamais
ma mère n'y consentirait; il n'est pas de notre rang; il
n'est pas mis convenablement; pas de gands, pas de cha-
peaux neufs. Je me moque de lui; il me faut un mari
qui m'aime pour qu'il m'obéisse, c'est vrai; mais pas lui,
aucunement. Ah! si je trouvais un mari, chargé d'affai-
res, du moins correspondant des journaux européennes!

III

'Η ζωή μου ὁμοιάζει τοῦ ποταμοῦ τὴν ἀδιάλειπτον ροήν-
Πόθοι, αἰσθήματα, σκέψεις, ἀναμνήσεις, ἐλπίδες, ῥέουσι
μετ' ἀκατασχέτου ὁρμῆς πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς αἰωνιό-
τητος, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀπογοιμνύται καθ' ἐκάστην πάσης
δυνάμεως καὶ πάσης χάριτος, ὡς δένδρον φυλλορροοῦν τοῦ
φθινοπώρου. Νομίζω ὅτι ἵσταμαι ἐν μέσῳ τοῦ παντός ὡς
παίγνιον τῆς φύσεως, ταχέως, ἀκατανοήτως ταχέως περι-
στρεφόμενης περὶ ἐμέ. Δὲν ὑπάρχει σωτηρία, μήτε ἐλπίς,
μήτε ἔλεος· καὶ ἐν τῇ φρικτῇ ταύτῃ περὶ ἐμέ ἐρημίᾳ, ἡ
λίδια μου ὑπαρξίς ἐξεμνηστεύθη. Ποῦ νὰ κατευθυνθῶ, ποῦ

μοσιευθέντων. Εἰς τὰ δύο ἢ τρία δικαιολογητικά ἐγγράφω των ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ ἀξιολύπητοι αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐπαίζον ὡς τώρα μόνον μετὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως καὶ τὸ συμφέροντα τοῦ Δήμου, ἀλλὰ καὶ μετὰ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀκόμα, θεωροῦντες διασκέδασιν τὸ πηγαίνειν εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ ἀσπείζεσθαι καὶ συζητεῖν καὶ θυμόναι καὶ ἀποχωρεῖν καὶ χίλια ἄλλα μερικιῶδη ἄξια τῶν ἐκεῖ συνερχομένων γεροντοπαλληκάρων. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο διόλου παράξενον. Τὸ ἄθος τῶν Δημοτικῶν μας Συμβούλων ἐπὶ μακρὰν ἤδη σεῖρὰν ἐνιαυτῶν συνεχωρεῖτο καὶ περνοῦσε ὅλας τῆς σχολῆς του τὰς ὥρας μαζί μετὰ τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἐν Παρίσιος διημερεύοντα Α. Ν. Κατήντησε δὲ πλέον αὐ μένεν niveau μετὰ τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτὴν. Καὶ ἀξιοῦσιν ἀκόμα νὰ μὴ παραιτοῦνται!

Ἡ μεγαλειτέρα των δικαιολογία εἶναι ὅτι τὰ τῆς ἐποπτείας τῆς καθαριότητος εἶναι ἀνατεθειμένα εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἀλλ' ἡ καθαριότης δὲν εἶναι προῖον ἐποπτείας, εἶναι προῖον δαπάνης καὶ τὴν προκαλοῦντων αὐτὴν ὑγεινῶν μέτρων, ἀλλὰ τὰ μέτρα αὐτὰ καὶ ἡ δαπάνη αὐτῇ εἶναι ἔργον καθαρὸν τοῦ Δήμου. Ὁ Αἰὼν, ὅστις κυρίως ἡμᾶς ὑπαινίττεται, ἐζήτησε νὰ μᾶς παραζαλίσῃ μετὰ παραθέσει ἀρθρῶν καὶ ν' ἀποδώσῃ ἀκόμα ἢ ἀσύγγνωστον ἄγνοιαν νόμων ἢ ἐπὶ ἀσύγγνωστον διαστροφῇ αὐτῶν πρὸς ἀποπλάνησιν. Ποὺς τὸν σκοπὸν τοῦτον φθάσει αὐτὸς εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐνόμισεν ὅτι ἐφθάσαμεν ἡμεῖς καὶ ἀπογυμνώνει τὸν Δῆμον παντὸς καθήκοντος, παντὸς δικαιώματος, πάσης ἐξουσίας. Καὶ λοιπὸν καταλυτέος ὁ Δῆμος καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνθρωπώτεα κυρίαρχος ἐφ' ὅλων ἡμῶν ἡ ῥυπαρὰ Διοικητικὴ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ὁ Αἰὼν δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑψηλὴν σχέσιν ἣτις ἐνυπάρχει μετὰ τὸν Δῆμον καὶ Ἀστυνομίας, ὅτι αὐτὴ εἶναι τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον ἐκείνης. Ἀλλὰ τὸ ὄργανον διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, ὁ κύριος πρέπει ν' ἀποφασίσῃ. Τί δ' ἀπεφάσισεν ὁ

Κύριος, ὁ Δῆμος; Τίποτε, διό καὶ ὁ Αἰὼν ἐπιδοκιμάζει ἐληρέστετα ὅλας τὰς φιλιππικὰς ἐρωτήσεις τῆς Στοᾶς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ὡς μηδὲν πράξαντα, μηδὲν συντελέσαντα πρὸς τῆς δημοσίας ὑγείας· ἀλλ' ἴσως ἐπιδοκιμάζει τὰς μομμάς, διότι ἀποτεινόνται πρὸς τὸν Δήμαρχον καὶ ὄχι πρὸς τοὺς Δημοτικοὺς Συμβούλους. Τοιοῦτων βυζαντινῶν λεπτοτήτων καὶ ψωροφιλοτιμιῶν πάντοτε ὁ Αἰὼν ἀπεδείχθη μακροχρόνιος ἐραστής· ἀλλ' ἡμεῖς οὔτε οὐδὲν ἔχομεν νὰ ὑπηρεσωμεν πάθος, ἀλλ' ἡ τὸν πρὸς τὴν πρωτεύουσιν ἐρωτικὴ καὶ τὸ καθήκον ἡμῶν ὡς δημοσιογράφων συμπεριλαμβάνομεν ὅλους ἐν τῇ δικαίᾳ κατ' αὐτῶν ἀγανακτήσει τοῦ ἡμιουρίου καὶ ἐπιμένομεν ζητοῦντες τὴν **συλλήδωδην** **παύσιν** των, ἀφοῦ τὰ συμφέροντα ἢ ἡ φιλοτιμία των τοὺς ἐμπροδίζει νὰ παραιτηθῶσιν.

ΠΕΝΙΑΙΣ

Περίεργον μᾶς φαίνεται, πῶς ἀκόμη δὲν ἀνέγνωμεν ὡς ἐκτελεστέον ἀρθρὸν τινὸς ἐν τῇ **Ῥοῇ**.

Α. . . Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παρούσης Κυβερνήσεως τὸ πᾶν διαφθείρεται. Ἰδοὺ ὅτι καὶ οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐπιπολάζοντες πυρετοὶ, παρουσιάζουσι **κακοήθη** **χαρακτήρα**.

Ἐν τῷ **Ἀντρωγῶν Νυμφῶν** ὁ φίλος Π. ἐρυθρίᾳ πρὸ τῶν κνημῶν τῆς Τυρολίδος περισσώτερον ἢ ὁ δημοκρατικὸς σκούφος τοῦ κ. Λομβάρδου.

Ὁ Ν. δικαίως ἀπορῶν διὰ τοῦτο, τὸν ἐρωτᾷ τί ἔχει· οὗτος δὲ ἀποκρίνεται·

— Μὴ ῥωτᾷς ἀδελφέ· ἔχω **κακοήθη** **πυρετόν**.

Παλιάτσος.

νὰ καταφύγω; καὶ τίς θέλει μοι φανῇ ὁδηγός; Δι' ἐμὲ γῆ καὶ οὐρανός ἦν ὁ ἔρως μου καὶ ἀπώλεσα οὐρανὸν καὶ γῆν, ἀπώλεσας τὸν ἔρωτά μου. Σκέπασόν με μᾶλλον οὐ, ὦ γῆ, κρύψον με εἰς τοὺς βαθυτέρους κόλπους σου, καὶ θέλεις κρύψῃς πτώμα ἀληθινόν· ἃς μὴ ἴδω πλέον τὴν ἀκτίνα τῆς αὐγῆς καὶ τὴν ἀκτίνα τῆς ἀμφιλύκης· ἃς σεοσθῇ ὁ λογισμός μου, ὡς φανὸς πλοίου τὸ ὅποιον ἡ τρικυμία κατεπόντισε, καὶ ἡ καρδία μου, ἡ καρδία τῶν τοσοῦτων παλμῶν καὶ τῶν ὀνείρων, ἃς συντριβῇ ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ Ἀτλαντος, τοῦ βαστάζοντος τὸν ὄγκον τῆς δημιουργίας ὁλῆς. Τότε, πτωχή μου καρδιά, δὲν θὰ πονῇ πλέον καὶ δὲν θὰ παρίσταται πλέον εἰς τὴν ὀλιβερὰν ἀγωνίαν σου, ὡς πατὴρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀγωνίαν τέκνου φιλάτου καὶ μόνου. Ψυχὴ μου, τὸ ὄνομά σου ἔστω ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπελπισία· καὶ ἂν ᾔσαι ἀθάνατος, ἂν προώρισαι νὰ περιδεύῃς τὰ διαστήματα καὶ τὰς σφαῖρας τοῦ στερεώματος, οἱ γόοι καὶ τὰ δάκρυα μηδέποτε νὰ σ' ἐγκαταλείψωσι. Σπεῦσον νὰ ἐξέλθῃς τοῦ στήθους μου, ὅπου ὁ ἔρως ἀφῆκεν οἰκτρά ἐρείπια καὶ θανάτου σκελετοὺς, καὶ ἡ τελευταία συστολὴ τῶν χειλέων μου ἃς ἐκφράξῃ μελανὴν βλασφημίαν κατὰ τῆς φύσεως, κατὰ τῆς κοινωνίας, κατὰ τῆς εἰμαρμένης, κατὰ παντὸς ὅ,τι κατατυραννεῖ καὶ δαμάζει τὴν ἐμφύον καὶ ἐλευθέρην καὶ εὐγενῆ τῆς καρδίας ὁρμήν. Τετέλεισται, ἤλιε. Χάριεν δῶρον σὲ κομίζω, ὦ Ἀθῆν, τὴν ψυχὴν μου.

λέγει αὐτὴν εὐγνωμόνως· διότι ἡ δυστυχία αὐτῆς θὰ φέρῃ τὴν καὶ εἰς τὸν Ἀθῆν· ὦ κόρη, εἶθ' νὰ μὴ τιμωρήσῃς τὴν ἀναίσθησίαν σου οἱ θεοί!

Ce n'est pas sans doute honnête de rire avec le sentiment de mon prétendu qui m'écrit de lettres bien amoureuses, mais que faire? il faut ménager ma mère qui a des soupçons contre mon cousin. Elle est femme de le chasser de chez nous. C'est un don du ciel qu'un beau cousin; il a l'entrée libre dans la maison; personne ne le soupçonne; la parenté couvre tout. J'ai jeté aussi mes filets sur le domestique de mon père; le gueux! il m'a compris tout de suite. A vrai dire, le domestique est plus beau que le cousin; il a des distingués charnants; il est toujours sous ma main; ah! s'il n'était pas marié! et avec quelle sale femme, mon dieu! je l'ai vue hier lancer sur moi des regards menaçants; elle aura beau faire son mari lui sera volé; puisqu'elle ose se présenter comme ma rivale, je me vengerai d'elle, ce soir même.

CHESMES IMBRIUS.